

D.Tóth Kriszta - A Nagy Találkozás

2013 március 30. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

El?bb olvastam vele interjúkat, mint hogy a könyveit a kezembe vettem volna. Persze, ez akár érthet? is lehet, ha az ember úgy áll hozzá, hogy jó alaposan megnézi, mivel tölti azokat a ritka, édes órákat, amikor könyv van, könyv lehet a kezében.

De vele nem ez volt a helyzet, nem megfontoltságból, alaposságból néztem utána. Hanem egyszer?en szembe jött. Nem tudtam nem észre venni. Mert mindenhol ott volt. A blogokon, amelyeket olvasok, az újságok honlapjain, amelyeket böngészek, a könyvesboltokban, ahová járok... nem lehetett tovább halogatni. A járvány, amit Murakami Haruki-nak hívnak, engem is megfert?zött.

Az utolsó csepp az volt a pohárban, amikor néhány hónappal ezel?tt, bekapcsolva a vadonatúj e-olvasómat, ez az idézet fogadott t?le (szabadfordításban): „Ha csak azokat a könyveket olvasod, amiket mindenki más olvas, akkor csak az lesz a fejedben, mint mindenki másében.” Na jó, ez az én emberem!

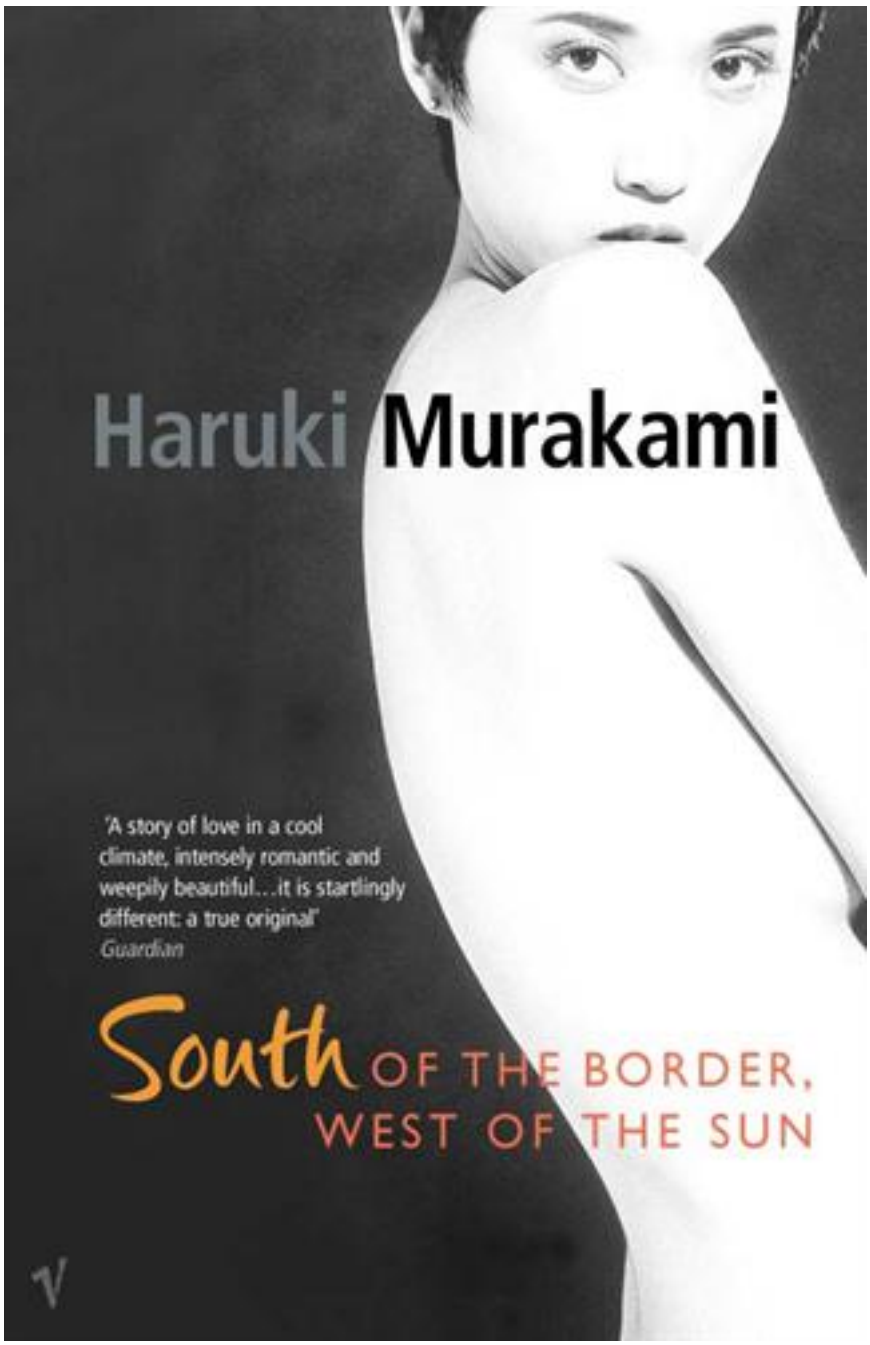
Murakami-szerelmemre aztán egy újságban olvasott interjú ütötte rá a szavatossági pecsétet. Hát lehet ellenállni egy olyan írónak, aki egy, a m?vészetének gyökereit firtató felvetésre nemes egyszer?séggel annyit mond, hogy: „Nem tartom magam m?vésznek. Csak egy pasas vagyok, aki tud írni. Ja.” Ekkor már tudtam, hogy ez a liaison nem valamiféle könny? tavaszi flört lesz. Nem is tüzes, gyorsan ellobbanó szeret?i viszony. De még csak nem is valamiféle nehezen értelmezhet?, kínlódós, játszmázós, félig-meddig kapcsolat. Hanem egy amolyan igazi, belemen?s, felvállalós, igazi nagy szerelem. A mindent feléget? love story. Hm. Ha értitek, mir?l beszélek.

A Norvég erd?vel kezdtem. Mert, ahogy Murakaminak, nekem is az a kedvenc Beatles dalom. És ahogy a f?h?snek, Watanabe-nak, nekem is a Nagy Gatsby az egyik all-time kedvenc könyvem. Nem csalódtam. A Norvég erd? szomorú és szép és elgondolkodtató és különleges és okos és vicces. És ahogy a halálról ír... Mindenkinek, aki látta már a halált közelr?l, aki érzett már gyászt, el kellene olvasnia. Murakami nemcsak befelé, az erd? közepébe mutat utat, hanem kifelé is, a világosságra. Kérdés, hogy az olvasó ki akar e jutni a téli erd?b?l. Ezt mindenki döntse el maga.

Aztán jöttek a következ?k. A Kafka a parton, a Kurblimadár krónikája, a Világvége és a keményre f?tt csodaország... Most pedig ott figyel már a virtuális polcon a legújabb, az 1Q84.

Utóbbi egy háromkötetes, 1000 oldalas mesterm?, alig várom, hogy elkezdjem. Annál is inkább, hogy ezúttal már célirányosan olvastam utána a regénynek. Miután a kell?s közepén járok a saját könyvemnek (ami messze nem lesz ezer oldalas, és – persze – messze nem lesz Murakami, hogy is lehetne?), nagyon kíváncsi voltam, hogy milyen módszerrel hoz létre valaki egy ilyen volumen? szöveget. Egy újabb interjúban megtaláltam a választ.

Murakami Haruki k?kemény napirend szerint él. Hajnali négykor kel és déli 12-ig dolgozik. Délután maratoni futóversenyre edz, aztán lemezboltokba megy zenét válogatni. Azt vallja, hogy egy ekkora munkához nemcsak a szellemnek, hanem a fizikumnak is edzettnek, er?snek kell lennie. Minden hajnalban, amikor bemegy a dolgozószobájába, leül az íróasztalához, bekapcsolja a számítógépét, és... átmegy a „Másik Szobába”. Ahogy ? fogalmaz: „ehhez a metaforikus Másik Szobához ki kell nyitnom egy nagyon nehéz ajtót. Aztán, ha végeztem, be kell csuknom ezt a nagy és nehéz ajtót.” Ehhez kell az er?, a fizikum, a praktikusság. Hogy kívül rendszer legyen – mert odabent, a tudatalattijában saját bevallása szerint is káosz van.

Murakami els? olvasója mindig, minden regény esetén ugyanaz az ember. A felesége, akit az egyetemr?l ismer – arról az egyetemr?l, ahová Toru Watanabe, a Norvég erd? f?h?se is jár. Murakami az ifjúkori els? szerelmét vette el, annak már majd' negyven éve, és mára ? az els? és legfontosabb kritikusa. Ha valakit eddig nem sikerült meggy?znöm, hogy olvassa ennek az embernek az írásait, akkor talán majd most. Murakami ezt mondja a házasságáról:

„Nagyon kockáztattam a házassággal... Semmit sem tudtam a világról. Hülye voltam. Ártatlan. Kockáztattam. Az életemmel játszottam. De túléltem. Mindenesetre."

Hát, nem megmondtam?

D.Tóth Kriszta - shopline.hu

Ajánló